

ČODLF 2017 - SPOLEČENSTVÍ

Témata Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace **nabízejí** (ne přikazují nebo určují) sdružením několik možností, jak je využít, ať už jako témata pro setkání, nebo pro duchovní cvičení, nebo pro osobní duchovní obnovu:

- Odkaz na Základní dokumenty LSSD
- Úvodní odstavec navozuje téma
- Čtení z Písma slouží jako podklad pro rozjímání (Lectio divina)
- Otázky pomáhají určit směr úvah
- Čtení odkazuje na krátký text, který může posloužit jako podklad k diskuzi ve sdružení (např. po rozstřihání na kratší odstavce a rozdělení mezi přítomné)
- Světec měsíce: můžeme se podrobněji seznámit s jeho životem a zvláště tento měsíc se k němu modlit (viz proprium)
- Doporučená literatura nabízí namátkově některé tituly k tématu

Zajímavé podněty a závěry, o něž se budete chtít podělit, budou zveřejněny na stránkách Opuscula.

5) Leden 2018

Kdo je můj bližní?

Když se farizeové ptali, kdo je můj bližní, chtěli si ověřit, že dělají dobře, když některé lidi vylučují ze svých komunit, protože ti nejsou jejich bližní. Ale Kristus jejich otázku zcela převrátil: otázka nezní, kdo je můj bližní, ale ke komu se já chovám jako jeho bližní. Jakékoliv společenství musíme začít budovat od sebe.

Můj bližní je ten, koho přijmu, koho mám rád a koho vnímám jako o součást sebe samého. Přirozenou lidskou tendencí je ohraničit si takový okruh blízkých lidí, zabydlet se uprostřed těch, kdo jsou mi příjemní a mají stejné smýšlení jako já, a vymezit se proti těm „ostatním“ – těm, se kterými nemám společné zájmy, přátele, názory ani bydliště. Do jisté míry je to správné, protože každý chce někam patřit, být doma mezi svými. Je ale potřeba mít se na pozoru, aby se z této oprávněné potřeby nestalo stranicství, elitářství, netolerance uzavřenost ve svém „samospasitelství“.

Navíc tato neochota akceptovat cizince se často obrací i dovnitř, i v rodině a společenství se začíná jemněji rozlišovat mezi „bratrem“ a „cizincem“, a tak se rozbíjí těžce vydobytá jednota, získaná za cenu Kristovy krve.

Stanovy:

Ať žijí v opravdovém bratrském společenství v duchu blahoslavenství. To ať se děje za všech okolností: ať projevují skutky milosrdenství, dělí se o to, co jim náleží s ostatními členy sdružení, zvláště chudými a nemocnými, modlí se za zemřelé, aby všichni byli jedno srdce a jedna duše v Bohu (Sk 4, 32).

Text k rozjímání

Jean Vanier: CESTA K LIDSTVÍ

Z čeho se rodí širší smysl pro sounáležitost? Jak se osvobodit od potřeby přináležet jen ke skupině, která je sama sebou uzavřena? Domnívám se, že je nutné začít od lidských kontaktů, přátelství a vzájemného naslouchání životním příběhům. Vždy nás zvláštním způsobem zasáhne skutečnost, jedná-li s námi příslušník jiné kultury laskavě, i když nepatříme k jeho skupině, nebo odkryje-li nám vnitřní bolest, slabost a problémy. Právě tehdy možná hlouběji pocítujeme onu vazbu společného lidství. Přátelství mezi lidmi rozdílného původu a kultury roste proto, že tito lidé sdílejí zranitelnost srdcí, že pocítují hluboce společné lidství, které je spojuje v jejich rozdílnosti. Setkávají se jako osoby, nikoli jako členové rozdílných kultur nebo náboženství. Důvodem jejich přátelství je to, že jsme všichni příslušníky té největší skupiny, lidské rasy.

... Pokud náboženství uzavře lidi v jejich partikulární skupině a nadřadí příslušnost, růst a úspěch nad lásku a zranitelnost vůči druhým, pak už neživí ani neotevívá srdce. Náboženství se tak stane ideologií. Je pak souborem myšlenek, které nutíme sobě i druhým, a uzavíráme se za zdí. Pokud nám náboženství pomáhá otevírat srdce k lásce a soucitu k těm, kdo nejsou naší víry, a pokud i jim pomůže v srdcích nalézt pramen vnitřní svobody a růst v lásce a soucitu, takové náboženství je pramenem života.

Otevření srdce s sebou nese zranitelnost a nabídku našich potřeb i slabostí. Srdce přijímá, ale především dává. Jde za pokornými a těmi, kdo volají ve své slabosti a potřebě porozumění a lásky. Právě lidské srdce ve své touze po společenství je tím, co boří hradby ideologií a předsudků. Vede nás z uzavřenosti k otevřenosti, z iluze nadřazenosti ke zranitelnosti a pokoře. Bezpečí proto nelze nalézt ve skupině, nýbrž v srdci, které našlo novou vnitřní sílu a jež tak dosáhlo skutečné zralosti.

Důvod existence společenství nebo cíl komunity může někdy dusit osobní vztahy. Členové se už nesetkávají jako osoby, ve vztazích od srdce k srdci, nýbrž jako členové stejné skupiny, motivováni stejným cílem. Někteří se schovávají za cíli a aktivitami skupiny právě proto, aby se vyhnuli osobním vztahům. Druhé vnímají pouze jako členy skupiny sdílející stejné cíle a ideály, ale nikoli jako jednotlivce samy o sobě.

... Komunitní život se tak stane jakoby bezpečným, „ideálním“ světem ... Komunita však nemůže nikdy naplnit všechna očekávání. Bude-li se o to snažit, riskuje, že její členové se na ni budou dětinsky spoléhat a bude omezen jejich růst. Pokud se komunita snaží zcela ponořit do svého okolí, může ztratit svou identitu. Členové se mohou natolik upnout na vytváření jednoty s tímto svým okolím, na snahu nebýt považováni za lhostejné, že se jejich smysl pro sounáležitost a skupinové cítění a s tím i jejich komunitní vize postupně zcela rozplynou.

Není jednoduché nalézt rovnováhu mezi uzavřeností s jasnou identitou, která napomáhá rozvoji určitých hodnot a spirituality, a otevřeností vůči těm, kdo podobné hodnoty neprožívají. Není to snad problémem všech náboženství a křesťanských církví? Přílišná otevřenost může rozmělnit kvalitu života a zbrzdit růst ke zralosti a svobodě, přílišná uzavřenost může dusit růst. Členové komunity musí být natolik moudří, zralí a vnitřně svobodní, aby jí pomáhali nacházet harmonii, která bude nejen chránit a prohlubovat život a skutečný smysl pro sounáležitost, ale rovněž život dávat a přijímat. Pak se komunita skutečně stane prostorem pro cestu k lidství pomáhajícím k otevřenosti, svobodě a úsilí o společné dobro...

(celý text: Jean Vanier, Cesta k lidství, Portál 2004, str. 63-66)

Písmo: Gn 37, 1-36; Kol 3, 11-16

Světec: sv. Martin de Porres, Josefina Bakita

Otázky:

- Jakou povahu má naše společenství – nehrozí mu jeden ze dvou extrémů, přílišná uzavřenost navenek, nebo naopak rozmělněnost a ztráta identity?
- Je naše společenství otevřené a vstřícné vzhledem k farnosti, církvi, společnosti a jejím problémům? Jak se to konkrétně projevuje?
- Je v našem společenství prostor a vůle k diskuzi? Umíme kultivovaně mluvit i o otázkách, které nás názorově rozdělují? Pokud ne, jakou strategii zvolit, abychom nevytvářeli ve společenství frakce a nesmiřitelné tábory?
- Cítím se ve sdružení jako doma? Je tam pro mě dost prostoru a svobody, abych se mohl(a) lidsky a křesťansky rozvíjet, abych zde poznal(a) a uplatnil(a) své dary? Neomezují v tom druhý?
- Cítím, že mě ostatní vnímají, přijímají, chápou? Činím to i já vzhledem k ostatním?

Literatura:

- ✚ Daniel Ange: Kdo je můj bratr?
- ✚ Jean Vanier: Cesta k lidství, Každý člověk je dílem spásy